

Dibuix de J. Margenat

El "solo" de cornetí

Igual que la ziga-zaga d'un llampec, vetaci que travessa l'espai, rabent, per a clavar-se al cel com una ganivetada, l'espinguet del cornetí.

Les estrelles s'esporgueixen; si poguessin, s'amagarien. ¿Qui deu ésser l'intrús que s'ha atrevit a pujar de la terra a interrompre el seu encantament milenari?

Després de l'espinguet feridor, se sent, suau, la remor dels violins; i les estrelles es tranquilitzen. No pot ésser que aquella música dolça duguí males intencions. Es tranquilitzen, escolten i miren vers la terra. ¿Què hi veuen? Doncs una taca rogenca, com un incendi. Encuriosides, s'hi atancen; primerament, amb pas recelós; després, fent una corredissa. Percebeixen uns pals amb unes banderoles violades als extrems—republicanes aquest any; les estrelles senten una grossa alegria en comprovar-ho;—veuen una ampla vela de ratlles blaves i blanques; un formiguer de gent i unes barraques de fira. Són els cavallets, el tir al blanc, les bunyolereries; és el *tolde* dels cindriaires..... Aleshores hi cauen:

—Té raó! Si és la Festa Major de Granollers!...

Immediatament les més joves es reuneixen darrera d'un núvol, d'amagat de Sant Pere, que és un rondinaire i un mal genit, i acorden per unanimitat demanar a les seves respectives mares que els hi deixin anar.

Doncs, bé. Si algú de vosaltres va a la Festa Major de Granollers, veurà els envelats i les sales atepides de noies maques, les galtes enceses, els llavis roigs i els ulls brillants. Molt més brillants que els de tothom. Són les estrelles que han baixat expressament del cel a cavall d'un núvol, disfressades de noia, per a anar a l'envelat.

Es per això que la Festa Major de Granollers, i en general totes les del Vallès, són les més alegres del món.

En el prospecte anunciador d'aquest volum empolinat de LA GRALLA i en referir-se al tema senyalat, hom diu el següent: *Serà dedicat al tema festiu...* Permeteu-me, Garrells amics, que recusi el qualificatiu.

No. L'envelat, tot i les apariències, tot i el seu to alegre, és una de les coses més serioses, per no dir més importants d'aquest món. Tant com unes eleccions decisives; molt més que no un Aplec de la Sardana i altres coses d'envergadura que no cal esmentar. I això per la senzilla raó de que dins d'aquelles quatre parets i d'aquella vela de roba viada; sota d'aquelles aranyes de cristall que a la nit es converteix en un pa d'or rutilant, i damunt d'aquella catifa molsuda, hi salten i hi ballen alegrement l'ànima i el cor de tot un poble. El sentiment i la reflexió, alhora, s'hi agermanen. Recordeu, si més no, els versos de la Sardana d'En Maragall i desvieu-los cap a l'envelat. A l'envelat, doncs, també s'hi teixeix i s'hi fa l'esdevenidor. I, no res menys pot dir-se sinó que Catalunya ha crescut i s'ha fet gran bressada per la remor dels violins i atiada per l'espinguet del *solo* de cornetí.

Els violins, suaus, tremolen dolçament el cor de les noies. L'espinguet valent i reptador del cornetí, fa vibrar el del jovent. I digueu-me: ¿Qui és, en sentir-lo, que no se sent un xic més valent i més català que mai?

Jo, que no sóc ni he estat mai ballador, no puc resistir la temptació d'anar a sentir les orquestres a l'envelat. Ha d'ésser,